

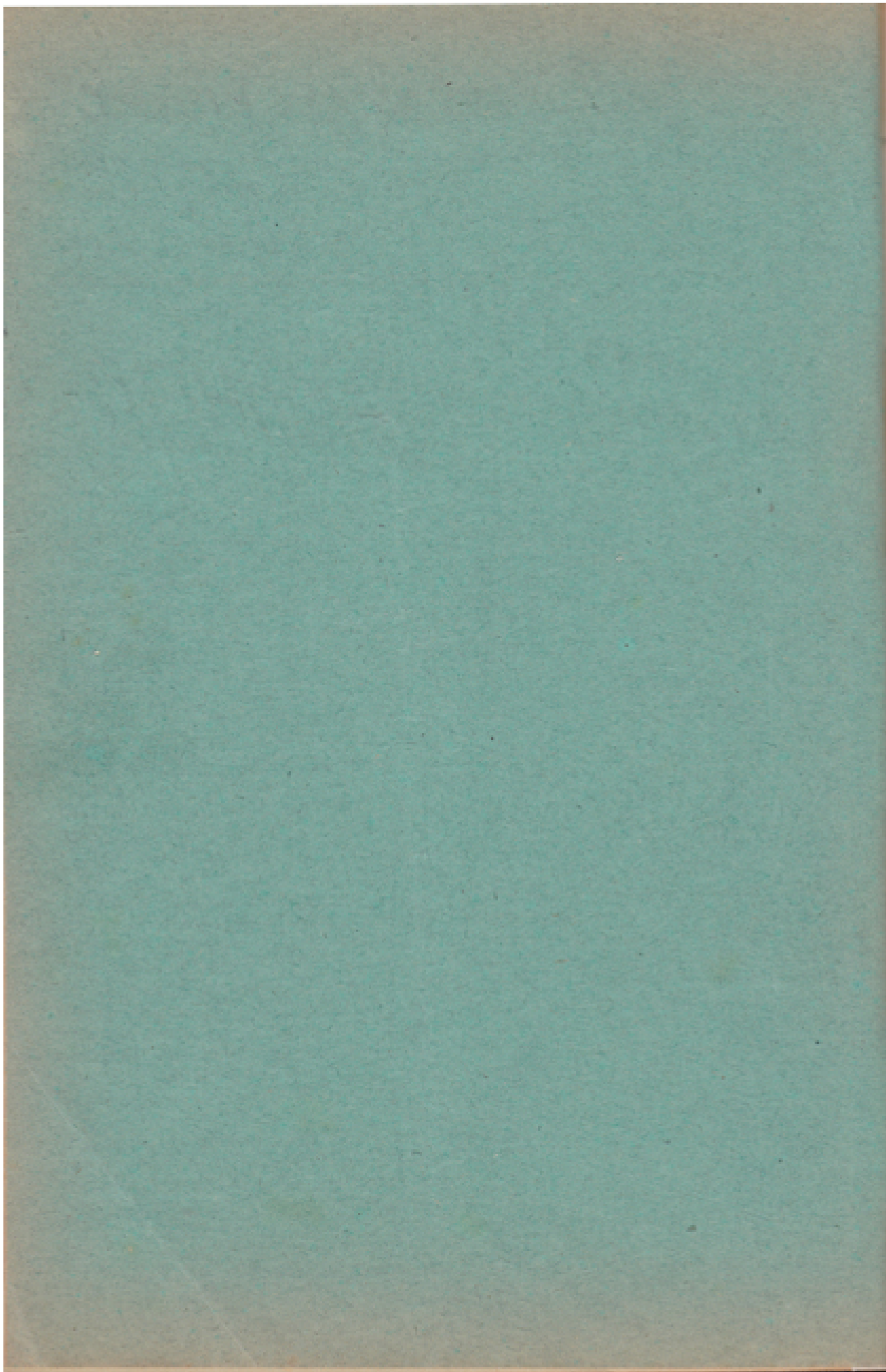

Onze eigen krant

INHOUD:

- 1 Zij verkozen de
vrijheid
- 2 Op de zwarte lijst
- 3 Van oerwoud tot
vruchtbaar land
- 4 Het rijk van God in
sneeuw en ijs, door
Mevr. M. A. M. Renes-
Boldingh
- 5 Een plechtigheid in
Londens City
- 6 Wetenswaardigheden
Het Noordelijkste dorp
- 7 Ons werkhoekje
a. de wedstrijd
b. nieuwe opgaaf
- 8 Hersengymnastiek
- 9 Feuilleton:
Dagboek ener reiziger
ter Walvisch- en
Robbenvangst

genwoordig erg onrustig. Een paar jaar geleden begon een opstandige beweging, de Vietminh, zijn gewapend verzet tegen het Franse gezag. Eerst met guerilla-benden, later met meer geregelde troepen. De leider van die opstandelingen is de communist Ho Tsjj Minh.

Maar de Fransen kunnen die opstandelingen toch wel de baas, zou je denken?

Vergis je maar niet, want zo eenvoudig is dat niet. 't Begon al met die guerilla-benden. Op de meest onverwachte plekken kwamen ze uit het oerwoud te voorschijn, sloegen hun slag en voor de Fransen klaar waren om tegen hen op te trekken, waren ze weer verdwenen. Een poos later deden ze op een heel ander punt een aanval. Maar een veldslag tegen het Franse leger ontweken ze.

Langzamerhand breidde de opstand zich uit. De guerilla's sloten zich aan een tot grotere benden. 't Werden zelfs geregelde troepen met een moderne bewapening.

Waar kregen ze die wapens toch vandaan? Wel, de grote buurman, China, wilde ze wel leveren. Dat land is immers ook communistisch.

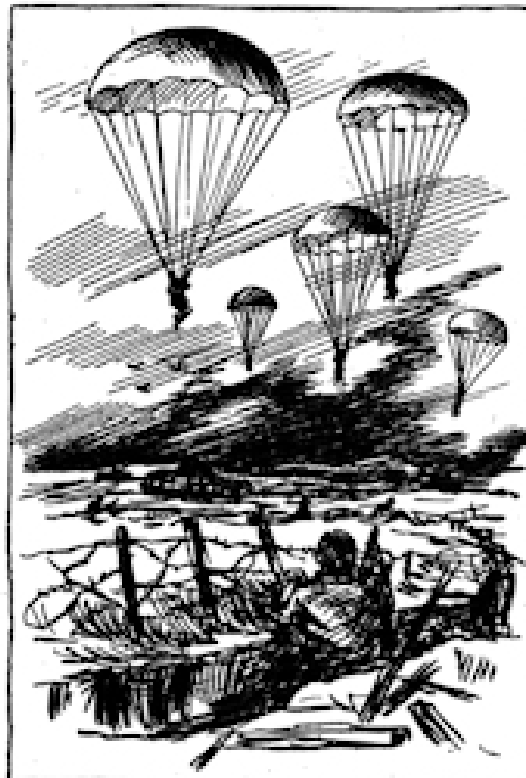
Zo kregen de Fransen het al moeilijker. Want 't bleef niet alleen bij Vietnam. Zo sterk werden de opstandelingen, dat ze 't vorig jaar ook 't aangrenzende Laos binnenvielen en in 2 weken hadden ze de helft van dit gebied veroverd. 't Leek toen wel of ze zelf schrokken van dit succes, want toen trokken ze onverwacht terug naar 't Noorden.

't Spreekt vanzelf, dat de Fransen hun best deden om verder opdringen van de Vietminh te verhinderen. Er moest een eind aan komen.

De Franse opperbevelhebber, generaal Navarre, besloot allereerst te proberen een eind te maken aan de aanvoer van wapens uit China.

In het N.W. van Vietnam lag de sterkte Dien Bien Phoe, vlak ten N. van Laos. Hier langs liepen de wegen, waarlangs de Chinese wapens werden aangevoerd. De Fransen had-

den die sterkte ontruimd, omdat Dien Bien Phoe in 't hart van 't communistisch gebied lag. Maar generaal Navarre ging tot de aanval over.

Door parachutisten liet hij de sterkte veroveren en daarna tot een bijna onneembare vesting maken. Zo kwamen er geen Chinese wapens meer langs. Bovendien moesten de opstandelingen wel een behoorlijk aantal soldaten in de buurt houden om uitvallen van de Fransen af te kunnen slaan, zodat die niet op andere plaatsen gebruikt konden worden. Meteen was de Noordgrens van Laos beveiligd. Eén van Frankrijks dapperste soldaten, kolonel De Castries, werd bevelhebber van de vesting. Zelf had hij hierom gevraagd. Om zijn moed en dapperheid werd hij tot generaal bevorderd.

De communistische opstandelingen lieten dit echter niet op zich zitten. Wapens moesten en zouden ze hebben. Ver van Dien Bien Phoe legden ze nieuwe wegen aan door het oerwoud naar China. Hierlangs werden ze nu van 't allernieuwste wapentuig voorzien. En hun aanvallen gingen door. Toch hadden ze erg veel hin-

GENERAAL DE CASTRIES

der van Dien Bien Phoe. Vele maanden lang werden hun beste troepen vastgehouden door de vesting en het kostte de Vietminh heel wat soldaten.

't Zelfde gold ook voor de Fransen. Telkens weer werd de vesting aangevallen en ook telkens opnieuw moesten er per vliegtuig Franse soldaten worden heengebracht. Wie zou eindelijk de sterkste blijken te zijn? De hele wereld ging meelevens, vooral toen de aanvoerder van de Vietminh, generaal Giap, de vesting ging belegeren en telkens verwoede aanvallen ondernam, waarbij het gebied van de vesting langzamerhand kleiner werd. De Russen en Chinezen voerden maar aan: radarapparaten, vliegtuigen, mortieren, allerlei soorten kanonnen, auto's, munitie enz. Alles van het allernieuwste. Dien Bien Phoe moest vallen. Hard en verbeten werd de strijd. De soldaten sneuvelden bij duizenden. Vreselijk!

De Fransen deden wat ze konden. Versterkingen werden per vliegtuig aangevoerd, soldaten en oorlogstuig werden per parachute neergelaten, toen het vliegveld van Dien Bien Phoe niet meer bruikbaar was. Nog moeilijker werd het toen de regentijd aanbrak. 't Gevechtsterrein werd één modderpoel, maar geen van beide partijen wilde van ophouden weten. De Fransen vroegen om een tij-

delijke wapenstilstand om de gewonden naar veiliger oorden te kunnen overbrengen. 't Werd geweigerd.

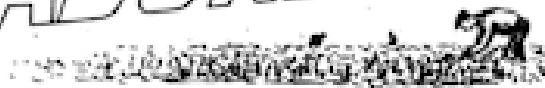
De gewonden werden verzorgd door een dappere vrouw, voor wie heel de wereld bewondering heeft. In die hel van bommen en granaten is zij tot het laatste toe op haar post gebleven, Geneviève de Galard. Dag en nacht was zij bezig om te helpen, waar ze kon.

Maar nog heftiger werden de aanvallen op generaal De Castries' vesting. Na een onafgebroken gevecht van 20 uur in de modder, soms van man tegen man, bereikten de belegeraars het punt, waar generaal De Castries zijn hoofdkwartier had opgeslagen. Dat was het einde van Dien Bien Phoe. Wie van de bezetting nog in leven was, werd gevangen genomen, ook generaal De Castries en de dappere Geneviève.

Langzamerhand werden de zwaargewonden met kleine vliegtuigen of helicotères uit de puinhopen weggevoerd. En verder rukten de opstandelingen op om ook het belangrijkste gedeelte van Vietnam, de rijstdelta van Tonkin in hun bezit te krijgen.

De COLORADOKEVER

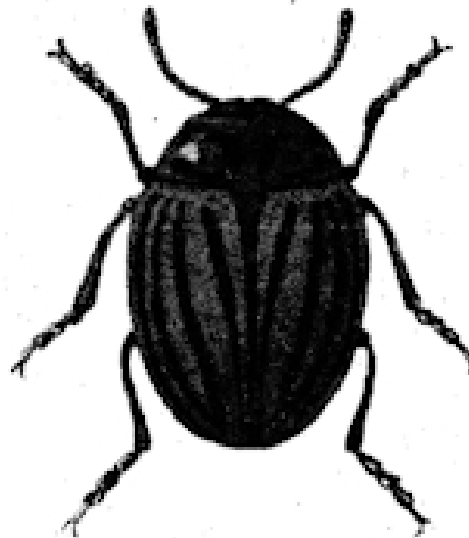
Dit kleine kevertje, dat er zo onschuldig uitziet, wordt elk jaar weer in Nederland als een gevreesde vijand **gesignaleerd**. Ook dit jaar heeft de schooljeugd langs de Noordzeekust al weer meegeholpen Coloradokevers te verzamelen en te vernietigen.

We hebben zelfs een wet om de Coloradokever te bestrijden. Door de Coloradowet wordt bevolen, dat ieder die de aanwezigheid van een kever bemerkt, dit aan de burgemeester van de gemeente moet medelen.

De Coloradokever richt veel schade aan in onze aardappelvelden. De schade wordt nog groter, doordat de aanwezigheid van dit onheilsbeestje onze **export** belemmert. Bemerkt een land, dat op onze groenten de Coloradokever voorkomt, dan verbiedt het de invoer van onze **producten**. Je begrijpt, dat dat een grote schadepost betekent!

Het is daarom goed, dat jullie ook weten hoe de kleine vijand er uitziet.

Jullie kennen allemaal het Lievenheersbeestje wel? Daar lijkt de Coloradokever veel op. Maar het verschil is gemakkelijk te zien. Het Lievenheersbeestje is rood met donkere vlekjes. De Coloradokever geel met tien overlangse zwarte strepen.

De larve van de kever is oranje-rood, met een gezwollen, stomp ach-

Frankrijk is de strijd al moe. Het heeft te weinig hulp van zijn vrienden gekregen om het tegen de communisten te kunnen bolwerken. Er zijn veel Fransen, die maar liever zagen, dat de drie staten van Frans-Indo-China maar zelfbestuur kregen. Er zijn nu genoeg Franse jongens gesneuveld.

Intussen zijn er onderhandelingen begonnen over Indo-China. Daaraan doen mee de Grote Vier, dus Amerika, Engeland, Frankrijk en Rusland en verder communistisch China, de drie Indo-Chinese staten (Vietnam, Laos en Cambodja) en ook zelfs de Vietminh, de opstandelingen dus. Wel een bewijs, hoe machtig ze zijn. De onderhandelingen vinden plaats

in Genève.

Of men 't eens zal worden? 't Lijkt er nog niet veel op. Vooral Amerika wil niet graag de communisten de baas laten in Z.O.-Azië. En de communisten willen hun behaalde voordeel uitbuiten. Als 't kan, zullen ze door onderhandelingen hun doel trachten te bereiken, en als dat niet lukt, welnu, dan zullen ze doorvechten tot heel Frans-Indo-China (en waarschijnlijk nog wel meer) in hun macht is. Zij hebben tijd en geduld, maar wat ze zich voorgenomen hebben, daaraan houden ze vast.

En de Westerse mogendheden huijveren er voor terug om van Indo-China een tweede Korea te maken.

Geen wonder!

Moeder's verjaardag

In de bange jaren van de Franse overheersing, toen Europa zuchtte onder het zware juk van Napoleon Bonaparte en Engeland z'n strijd voerde op leven en dood, werd er ergens in oud Londen een vergadering

gehouden. Een van de aanwezige predikanten pleitte voor een grote, goedkope uitgave van de Bijbel in de taal van Wales. Hij wist uit ervaring hoe enorm daar de behoefte aan Bijbels was. En in vurige woorden

was, aan twaalf meisjes naalles.

Nog meer werk heeft het gezin Gangel in Hoenderloo verricht. Dominee Heldring had een 14-jarig meisje uit de gevangenis van Gouda weten vrij te krijgen. Dit meisje had uit honger een brood gestolen en daarvoor een gevangenisstraf van 3 jaar gekregen. Mevrouw Gangel kreeg haar als hulpje in huis. De dominee vocht voor verwaarloosde kinderen, die door de rechter werden veroordeeld. Meester Gangel verzorgde ze in zijn huis.

Eindelijk kon dit niet meer. In het onderwijzershuisje vonden al 14 personen onderdak. Er moest een nieuw huis voor dit doel komen. Onverdroten werkte Ds Heldring. Er kwam in 1849 een Tehuis. Pinksteren 1858 werd een nieuwe kerk ingewijd.

Ds Heldring was bewogen met het lot van de ellendigen. Hij zag bij zijn bezoeken in de gevangnissen hoe deerniswaardig hun toestand was. Wezen en verwaarloosde kinderen vond hij ronddolend zonder verpleging. In een brief aan Groen van Prinsterer beschreef hij de vreselijke toestanden. Alleen kon hij de arbeid van de Christelijke liefde niet af. Meerdere mannen hebben het werk van de Christelijke barmhartigheid aangevat.

Het tehuis in Hoenderloo geeft op het ogenblik plaats aan 250 jongens. Veel van deze jongens kwamen met de kinderrechtter in aanraking. Heel dikwijls zijn het jongens, die door

hun vader of moeder zijn verwaarloosd. Er zijn kereltjes onder van zeven, acht jaar! Jullie kunt je het niet indenken, gelukkig maar, dat vader zich niet aan je gelegen laat of moeder niet naar je omkijkt!

Nu, na honderd jaar, ligt daar in Hoenderloo een terrein van meer dan honderd bunder, met vruchtbare akkers, een boerderij, werkplaatsen, de school en paviljoens. Er is een sportveld en een speelterrein.

De jongens leren hier een ambacht of worden opgeleid in het tuinders- of boerenbedrijf. Voor een zeer groot aantal jongens is Hoenderloo tot grote zegen geweest.

werd geantwoord: „Natuurlijk moet daar een genootschap worden gesticht. En als dit voor Wales gebeurt, waarom dan niet voor ons koninkrijk? Waarom dan niet voor de gehele wereld?”

Dat werd het geboorteur van het Brits en Buitenlands Bijbelgenootschap.

Het was voorjaar 1804.

Vreemd is het, dat vaak in donkere dagen van nationale ramp- en tegenspoed grote dingen tot stand komen. Dat kan alleen maar door het geloof.

Invloedrijke mannen uit Engeland werkten mee om dit belangrijke besluit ten uitvoer te brengen.

Het enige doel was en is nog: de Heilige Schrift te verspreiden. Niets meer! Geen uitleg of kanttekeningen er bij. Alleen maar de Bijbel geven in de taal van het land.

En in de 150 jaren van z'n bestaan

dan 5000 mannen gaven hun kracht aan het werk van de Bijbelvoorziening. Och, het is onmogelijk dat werk

GROOTMOEDERS BIJBEL

te beschrijven. En nog onmogelijker de zegen, die hierdoor werd verspreid.

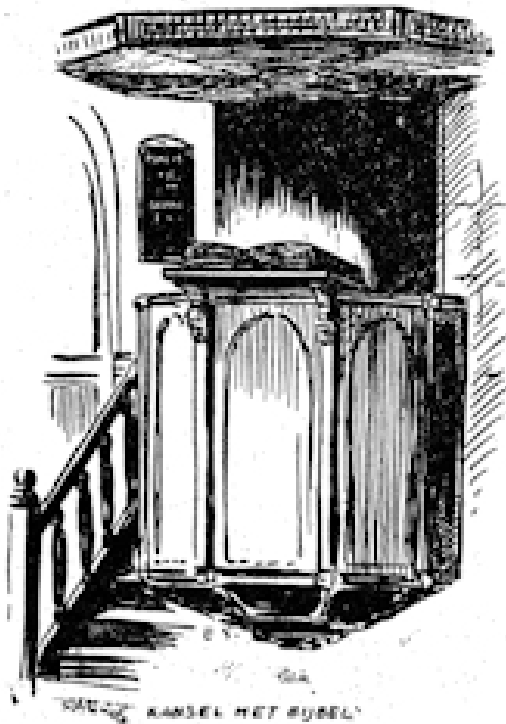
In vele landen der wereld zijn tegenwoordig bijbelgenootschappen. Bijna alle hebben aan het Brits en Buitenlands Bijbelgenootschap hun ontstaan te danken. Zij nam het initiatief en hielp op velerlei manier. Vooral financieel. Zo is zij eigenlijk de moeder van alle andere genootschappen.

In 1814 werd het Nederlands Bijbelgenootschap opgericht, waarbij „Moeder” aan haar „kind” een geboortegeschenk gaf van 250 bijbels en 1000 Nieuwe Testamenten in het Engels en nog £500. Ook zorgde zij voor bijbels in het Nederlands gedrukt. Zij richtte Bijbeldepôts op waar Nederlandse Bijbels tegen heel lage prijzen werden verkocht.

Maar „Moeder” hielp niet alleen in Nederland. Dat deed ze in ieder land, waar het maar kon. Er werd geen geld gespaard om het grote devies te verwerkelijken: het „Boek voor de wereld”, het „Boek voor ieder volk”.

Het is te begrijpen, dat het Bijbelhuis in Amsterdam, in 1954 vlagt. Uit dankbaarheid!

Eenmaal klonk van Jezus' lippen: „Predikt het Evangelie aan alle creaturen”. Ze hebben het gedaan, die eenvoudige, ongeleerde apostelen, be-

KABINETS KANSEL MET BIJBEL

heeft het Brits en Buitenlands Bijbelgenootschap zich heel nauwkeurig aan dat doel gehouden.

Wat een werk is er gedaan.

586.000.000 bijbels en bijbelgedeelten werden in 818 talen verspreid. Meer

ginnende te Jeruzalem, naar Samaria, Galilea, Klein-Azië. Het werd gebracht in Rome, het hart van het machtige wereldrijk. Het is een zegetocht geworden. Het heeft, de eeuwen door, z'n loop voortgezet en 't is gekomen tot aan de einden der aarde.

En op die glorierijke tocht zijn 1804 en 1814 mijlpalen, waarbij gedankt mag worden.

HET LEEMANSBURELTJE

Natuurlijk zijn er meer, maar één wil ik er nog noemen n.l. 1854. Toen verscheen voor het eerst de gehele Bijbel in het Javaans.

Het gebeurde op een veertentoonstelling in Surabaya. Een veekoopman, op weg naar Wyung, werd door een Hollandse boekverkoopster een Javaans geschriftje aangeboden. Hij wou het niet aannemen, omdat hij het toch niet lezen kon. Na lang aanhouden nam hij het mee en gaf het in Wyung aan een moskee-beambte. Deze las het niet alleen zelf, maar ging het ook aan z'n vrienden voorlezen. „Het begin des Evangelies van Jezus Christus de Zoon van God“. Ze begrepen er weinig van, maar enkele christenen uit Holland brachten hen verder. En het gevolg van dit nietig gebeuren? Na 9 jaren werden er in Wyung 35 Javanen gedoopt.

Er was in deze jaren al een Ja-

vaansé vertaling van het Nieuwe Testament geweest, maar het gouvernement vreesde voor onrust onder de bevolking, als dit geschrift verspreid werd en nam daarom de gehele op- laag in beslag. Treurig!

Gelukkig had het Nederlands Bijbelgenootschap andere gedachten en plannen. Het gaf aan Dr Gericke de opdracht de gehele Bijbel in het Javaans te vertalen en nu, 100 jaar geleden, kwam dit geweldig werk klaar.

Je begrijpt, dat zulk pionierswerk van grote waarde is geweest voor de taalstudie. Totaal vreemde, zelfs veel ongeschreven talen, werden bestudeerd en... al meer werd de enige naam, die onder de hemel gegeven is om zalig te worden, verbreid over de wereld. Op de Stille Zuidzee-eilanden, onder de Mohawks in Noord-Amerika, in China en op Groenland onder de Eskimo's.

En wat gebeurt er met de miljoenen bijbels en bijbelgedeelten?

Het is er mee, zoals de gelijkenis van de zaaiër het ons vertelt. Die kennen jullie wel. Jezus leerde er o.a. dit mee: dat niet alle zaad opkomt en vrucht draagt. Er zijn bijbels, die zo weggeworpen worden. Er zijn er, die oppervlakkig gelezen worden. Er zijn er ook, die van Genesis tot Openbaringen gelezen en herlezen worden.

Maar één ding is zeker! Het is het levende Woord van God. En Gods Woord doét zijn werking. Ledig keert het nooit terug. Het is óf tot eeuwig behoud, óf tot verharding in de zonde. En ook dit láátste is een vrucht!

(Gegavens ontleend aan uitgaven van het N.B.G.)

„Hidde Dirks Kat”, zei hij, „gij moet proberen allen bij elkaar te blijven. Laat niemand alleen afdwalen, dat zou zijn dood betekenen. Houd vooral ook de scheepssloepen in goede stand, want het is mogelijk, dat ook deze schepen door het ijs verbrijzeld worden. Voorzie de sloepen van leeftocht en verdeel zorgvuldig de bemanning over de sloepen”.

Hier moest de zieke weer een tijdlang zwijgen en tot rust komen. Ik riep in stilte tot God, of de Almachtige hem nog bij het leven wilde sparen. Ik voorzag, dat ik na zijn sterven de volle verantwoordelijkheid zou moeten dragen. Dat leek mij te zwaar een lot.

Toen kommandeur Pieters de ogen weer opende legde ik mijn scheepskaart opengevouwen op het bedde van mijn kranke vriend en raadpleegde hem in zijn laatste ogenblikken over de te volgen koers.

„Kommandeur Kat”, zeide hij met vaste stem: „houd goede moed, be denk dat God leeft en denk ook aan alles, wat ik u gezegd heb. Indien wij IJsland voorbij drijven, doe dan een poging om bij de hoek van Straat Davis, Statenhoek genaamd, te landen. Daar zult gij mensen vinden, die u verder kunnen helpen”.

Wij namen afscheid, want het is niet goed, wanneer een kommandeur in benarde omstandigheden al te lang van zijn mannen verwijderd blijft. Ons afscheid was zeer ernstig, maar niet zonder hoop. Ik wist, dat ik mijn zieke vriend achter liet in de trouwe hoede Gods.

De derde September is hij welgemeed ontslapen. Wij hebben hem 'n eervolle zeemansbegrafenis gegeven tussen de ijsschotsen, die hem nu geen kwaad meer konden berokkenen. Ik las voor de verzamelde bemanning het hoofdstuk uit de eerste Corinthenbrief, dat ons enkele dagen te voren zoveel troost had verschaft. Daarna had ik naar zeemansgewoonte het Onze Vader naast de haar. Vervolgens weerklonk het: „één, twee, drie, in Gods Naam”. En onze oude vriend was niet meer

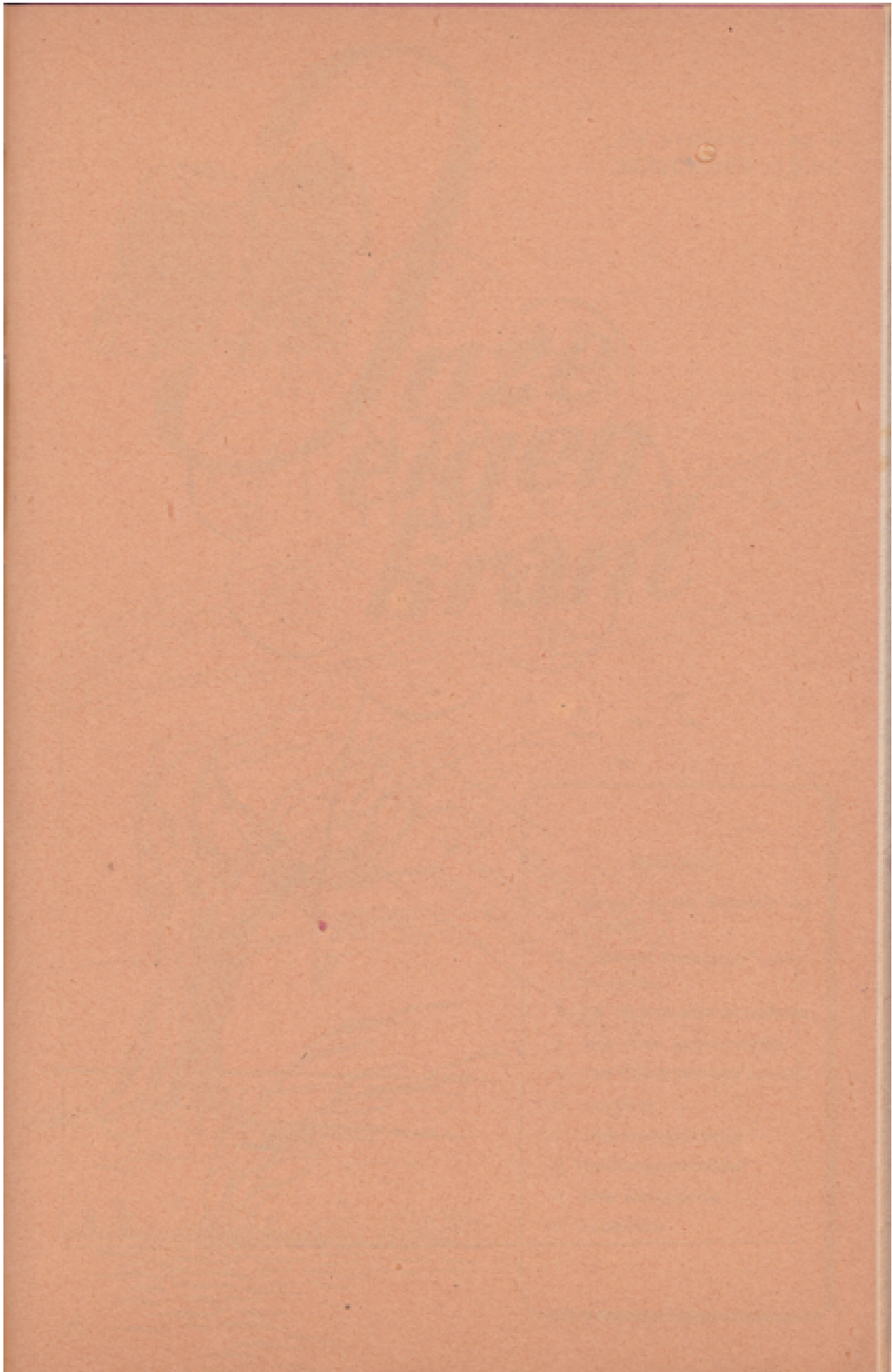
in ons midden. Ondanks de heftige koude stonden wij allen met de muts in de hand, toen de poolzee het lichaam tot zich nam. De storm had tijdens het lezen reeds gepoogd mijn stemgeluid te overtreffen. Nu loeide hij zo ijsselijk koud over onze ontblote hoofden, dat wij ijlings onze mutsen er weer opdrukten.

Enkele dagen later werd het schip van wijlen kommandeur Hans Pieters tussen ijsmassa's gekraakt en

verbrijzeld. Wij waren allen zeer dankbaar, dat dezelve dit niet meer behoefde te beleven, want hij had zich niet uit de voeten kunnen maken. De bemanning met de weinige leeftocht, die ze hadden weten te redden, werd nu over de resterende twee schepen verdeeld. Hierbij bedacht ik met angst en droefheid, dat van heel de fiere walvisvloot, die op de 5e Maart de Elbemonding was uitgevaren, nog slechts twee, ten dode toe verdrukte schepen waren overgebleven. Waarop ik mij en alle opvarenden opnieuw in Gods hoede aanbeval.

(Wordt vervolgd).

rusten in dat lekkere nestje.....

— Nou, Meester, zegt Wouda. Dat was mijn boodschap. Gisteravond op de Bestuursvergadering waren ze er allemaal direct vóór. Je moet er eens helemaal uit om weer op krachten te komen. En je weet het nu: geen zorgen voor dat, het komt nu alles in orde.

Even later zit Wouda weer achter het stuur. Om 4.55 vertrekt het vliegtuig van Schiphol. Dan moet hij wel opschieten.

Vroeger, dan ze had gedacht komt Mevrouw Bos bij haar man de kamer in.

— Nou al, dat valt mee.

— Ja, hoe vind je 't? Het ging alles zo vlot.

— Raad nu eens, wie er geweest is? Wouda!

— Wouda? Nu ze het zo druk hebben? Zeker groot nieuws.

— Groot nieuws en goed nieuws.

— Wacht even met vertellen, zegt Mevrouw, ik zal eerst een kopje thee maken.

— Zo Jan, en goed opgepast, zegt Moeder als ze binnenkomt. 't Wordt hier donker jongen, je bederft je ogen. En hoe is het gegaan met Japie. Waar is hij?

Jaapje! O, dat was waar ook. Hij had hem rustig zien spelen. Maar dat was al weer een hele tijd geleden.

Moeder is de kamer alweer uit. Ze roept: Jaap, Japie, waar zit je, jongen? In de studeerkamer, in het hokje onder het schrijfbureau zit hij altijd zo graag. Neen, nu is hij er niet. In zijn slaapkamer, op zolder, in de kelder, nergens is Jaap. Dan ineens schrikt ze: de keukendeur staat open. Hij zal toch niet..... Nog eens zal ze het hele huis doorzoeken. Hij moet er toch zijn.

O, wacht nu weet ze het. Het zal natuurlijk naar buurvrouw gegaan zijn, waar Rie en Anneke ook zijn.

— Jan, ga eens gauw vragen. Ik zal boven bij vader kijken.

Voorzichtig zal ze bij haar man informeren, of hij Jaap die middag ook boven heeft gezien. Héél voorzichtig, want de minste schrik is gevaarlijk voor zijn zwakke hart.

Jan komt onverrichter zake terug. Buurvrouw is meegekomen. Nee, zij heeft Jaap ook niet gezien. Moeder gaat naar buiten gevolgd door de buurvrouw. Samen turen ze de al donker wordende weg af, naar beide kanten. Een bang vermoeden rijst bij haar op: er is hier zoveel water en de kanten zijn zo glibberig nu.

Jan zal even vlug naar Meester De Vries gaan, die dichtbij woont. Met zijn kleine Wouter speelt Jaapje ook weleens.

— Hallo, die Jan, klinkt het.

't Is Karel, die een boodschap in het Oosteinde moet doen en eens even is doorgefietst om te zien, waarom Jan niet gekomen is. Hij schrikt erg, als hij hoort, dat Jaap weg is en dadelijk biedt hij aan hem te gaan zoeken. Hij zal met zijn fiets alle zijwegen afrijden in de omgeving van het Meestershuis.

Het duurt niet lang, of de hele buurt weet, dat kleine Jaap van Meester Bos spoorloos verdwenen is. Ieder vraagt, ieder zoekt.

Vader is er het ergst aan toe. Hij voelt zich zo machteloos, nu hij zelf niets kan doen.

Als Jan even met een bleek gezicht

bij hem in de slaapkamer komt, zegt hij hem direct naar buurman Scheltens

te gaan en hem te vragen, of hij de politie opbelt.

Het duurt niet lang of twee politiemannen arriveren per motor. Direct wordt er gedregd. Geen resultaat. Met een politiehond wordt de gehele omtrek afgespeurd. Vergeefs!

Hand over hand is de duisternis toegenomen.

Als Jan een uurtje later nog eens naar Oom Jacob moet gaan, die een eindje verderop woont, ziet hij dat de lucht is opgeklaard. Hier en daar flikkert een ster. Zou er tóch nog ijs komen in de Kerstvacantie?

Ach wat gaf dat? Hij zou nu toch geen schik hebben, nu Jaap weg was. En als Jaap weg blééf, als Jaap..... misschien al..... dood was? Dan zou Jan nooit meer blij kunnen zijn, want het was alles zijn schuld. Blij zijn. Dat had de Meester vanmorgen nog gezegd — wat leek dat al lang geleden — als de hemelse blijdschap in ons hart woonde, dan konden we ook anderen blij maken. Hij had het zo goed bedoeld, hij wilde Vader blij maken en nu was er juist angst en droefheid in huis gekomen. En nu straks Kerstfeest — zonder Jaap.

„En onder millioenen, hebt Gij ook mij in 't oog.”

Wie zong dat? Waren dat Engelenstemmen hoog boven de flonkerende sterren vandaan? Of kwam die regel zomaar in zijn gedachten, omdat hij aan het Kerstfeest op school dacht. Ja, dat hadden ze toen gezongen.

Here Jezus, bidt hij, wij weten niet waar onze Jaap is, maar Gij hebt ook hem in het oog. Wilt U ons helpen en wilt U Vader en Moeder weer blij maken?

De boodschap bij Oom en Tante hield hem langer op dan hij wilde. Of, eigenlijk, waarom zou hij zo'n haast maken? 't Was thuis nu toch niet prettig meer zonder Jaap. Thuis niet en nergens niet.

Als hij zijn huis nadert, ziet hij een glanzende auto voor hun tuinhekje staan. Wat een sleel! Misschien van een hoge van de politie. Of van de dokter. Nee, die heeft een andere wagen.

Nu kan hij het nummerbord zien: NG. 50-63. Die is van Karels vader. Wat komt die doen?

Hij gaat achterom. Moeder is in de keuken aan het koffie zetten. Moeder heeft tranen in haar ogen, maar toch kijkt ze niet verdrietig meer.

— Moeder, moeder, haast Jan, is Jaap — is Jaap.....?

— Ga maar naar binnen, zegt moeder. Neen Jaap is er niet. Mijnheer de Groot zit daar en Karel. Wat heeft dat te betekenen. Karel. 's Avonds nog?

— Vindt U het goed, dat we boven koffiedrinken? Dan hoort mijn man het verhaal ook. Jan, maak eens licht op de trap en wijs de weg naar de slaapkamer.

Jan is licht teleurgesteld. Hij had gedacht, dat Jaap terecht was. Hier begrijpt hij niets van.

— Och, mensen, 't is gauw verteld, begint Mijnheer de Groot. Eigenlijk kon Karel het beter vertellen, want die heeft het het eerst gehoord.

Karels ogen beginnen te schitteren.

— Nou, zegt hij, dat was zo. Ik luisterde naar de radio. Ineens hoorde ik. Extra bericht. Hier luchthaven Schiphol. En toen vertelden ze, dat er in Londen een Hollands jongetje met een K.L.M.-vliegtuig was meegekomen en niemand wist wie dat jongetje was.

— Kijk, neemt mijnheer de Groot nu weer het woord, ik heb me direct met Schiphol in verbinding gesteld, toen Karel het mij vertelde, en daar lezen ze me het extra bericht in zijn geheel voor. 't Was zo.

Zojuist telegrafisch bericht ontvangen van Londen-Airport: een Hollands jongetje van omstreeks 4 jaar is op onverklaarbare wijze in lijntoestel BE 473 om 18.25 meegekomen. Vertoeft thans in London-Airport Hotel.

Meer wisten ze daar ook niet.

Toen heb ik London-Airport opgebeld en kreeg een heel relaas. Het vermoeden bestaat, dat het kereltje met een lading bloemen is meegekomen, in de korte tijd, dat de chauffeur met de inkларingspapieren naar de douane was, kans heeft gezien uit de auto te komen en zich bij andere kinderen

heeft gevoegd. De stewardess, die zich over alle kinderen ontfermde, liet ze vlug instappen, omdat het hoog tijd was, en eerst in de lucht bemerkte ze, dat er een kind te veel was.

O ja, ik kreeg een nauwkeurig signalement. En nu geloof ik — maar zegt U eerst eens Mevrouw, wat had dat kereltje vandaag eigenlijk aan?

Ja, eens even denken, zegt Mevrouw Bos. Lage bruine schoentjes, kniekousen en een rood gebreid pakje.

— Dat klopt. Prachtig! Dan is Jaapje terecht!

— Terecht, zegt Moeder, die het van blijdschap nauwelijks kan geloven, terecht, maar nog niet hier!

— Nee, mevrouw, maar U laat me ook niet uitspreken.

— Laat eens zien, het is nu twee dagen vóór Kerstfeest. Direct na de Kerstdagen moet ik voor zaken naar Engeland. Nu heb ik zó gedacht: ik kan net zo goed vóór de Kerstdagen. Dan haal ik dat Jaapje meteen even op. Maar nu is er nog wat. Ik heb mijn Karel allang beloofd, dat hij eens mee mocht vliegen. Nu zoek ik nog gezelschap voor die jongen. Zou U het goedvinden, als Jan meeging? Tenminste, als de jongeheer zin heeft.

Zin? Hoe is het mogelijk, dat mijnheer de Groot zo iets kon vragen. Vliegen en dan met zijn beste vriend.

— Maar dan ben ik twee kinderen kwijt, zegt vader met een knipoogje — en voegt er ernstiger aan toe: dat heeft Jan toch helemaal niet verdiend!

— Hoor eens, meester Bos, ik mag U niet alles vertellen. Of eigenlijk, ik mag U niets vertellen. Maar ik heb het een en ander van Karel gehoord.

Als U alles wist, dan zou U zeggen: „Jan, je bent dom geweest, heel dom, maar je hebt het goed bedoeld”.

— O, mijnheer, zegt Mevrouw Bos, wij durven het eigenlijk niet allemaal aan te nemen. Het is te veel! U bent veel te goed!

— Niets te betekenen, Mevrouw, en goed? Wacht U maar, ik ben nog niet klaar! Het ergste komt nog. Ik wilde Jan nu meteen in de auto meenemen en met de moonliner van 21.03 vertrekken.

Precies twintig minuten later zit Jan prinsheerlijk met Karel achter in de brede auto. Een koffertje met kleren voor een tweedaags verblijf in de Engelse hoofdstad zit in de achterbak.

Het is of hij droomt. Hij kan het zich niet voorstellen, dat het alles echt is.

Uit het diepst van zijn hart heeft hij meegebeden, toen vóór Jans vertrek.

Een vreemdsoortige vogel

„De zwaarste tocht ter wereld”, zo luidt de titel van een boek, dat handelt over de belevenissen van een Zuidpoolexpeditie. Elke tocht naar de pool is onbeschrijflijk moeilijk. Je komt in een streek, waar menselijk leven onmogelijk is. Waar het barre ijs en de witte sneeuw onafzienbaar ver je omringen. Waar temperaturen van 50 graden onder nul niet ongevoelen zijn. Maar de tocht, die beschreven wordt in dit boek, mag wel genoemd worden „de zwaarste tocht”, die ooit werd gemaakt. Normaal gaat n.l. een expeditie z'n reis naar het poolland beginnen, als de „zomer” daar invalt. Deze expeditie echter ging, om bepaalde redenen, juist toen de poolnacht naderde en de schrikkelijke temperaturen te verwachten waren, naar Antarctica.

Dat had natuurlijk z'n redenen, o.a. deze, dat men het leven van de keizerpinguin 'es van nabij wilde volgen in de meest koude tijd van het jaar.

De pinguin is een vreemdsoortige vogel. Met een beetje fantasie zie je een kelnertje voor je staan, keurig gekleed in wit vest met een zwart jasje. Z'n kopje komt, eigenwijs, wat op zij en in vogeltaal begint hij een druk gesprek met de tweevoeter tegenover hem. „Hoor je misschien ook bij ons? Wat ben jij groot. En wat moet je hier? En zeg je nu niks?” Als de lange tweevoeter nu maar zo goed mogelijk in vogeltaal hierop antwoordt, is het gesprek nog lang niet afgelopen. Want een pinguin is eigenwijs en... nieuwsgierig.

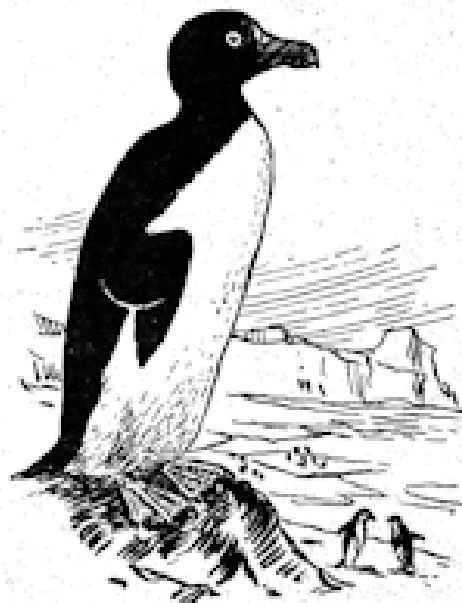
't Is een heel grote vogel, deze keizerpinguin. 1 meter tot 1 meter 20 hoog. Met een behoorlijk gewicht van zo'n 40 kilo. Zelden komt hij boven de 61 graden zuiderbreedte. In de meest barre natuur heeft deze vogel z'n thuis. En het verwonderlijkste is wel, dat de keizerpinguin,

wanneer de poolnacht is gekomen en de allerkoudste tijd is aangebroken, gaat broeden. Juist dán. En hoe! Een keizerpinguin heeft slechts één ei. Och, een groot gezin met veel kinderen zou ook moeilijk te onderhouden zijn. Dat ei zit in een huidplooi, een soort broedzak dus en wordt staande bebroed, doordat de poten het tegen de buik drukken. Het kuiken wordt eveneens veilig en warm in deze huidplooi bewaard. Zólang, tot de ijsschotsen beginnen los te komen. Dan gaan de ouders met hun kind, drijvend op een schots, naar het noorden, in welke tijd het kuiken kan opgroeien.

Voor de expeditie was dit een verrassende ontdekking, die heel wat vergoedde.

Er zijn heel wat soorten pinguins, o.a. de konings-, de Adolie- en de Galapagospinguin. Niet allemaal leven ze in de onmiddellijke nabijheid van de zuidpool. De grootste kolonies van enkele miljoenen vogels vindt men op het Dasseneiland, bij de Zuid-Afrikaanse kust.

Een gezellige boel is het daar in

zo'n pinguinkolonie. Vooral wanneer de tijd van het paren is aangebroken. Dan gaat het mannetje op zoek naar een levensgezellin. Allervermakelijkst zijn de buigingen en liefvallige woorden, die nodig zijn om een vrouwtje te behagen. De wijfjes van de Adelpinguin hebben reeds van te voren een kuiltje gemaakt, waar het nest zal worden gebouwd. Daar wacht ze geduldig tot haar geliefde komt opdagen. Hij heeft het bruidsgeschenk al bij zich, n.l. een mooie steen. Staat deze het wijfje aan, dan is vrij vlug het huwelijk gesloten en gaan de twee gelukkigen samen het nest opbouwen. Geen ogenblik kan verder het nest onbewaakt achter gelaten worden. Er moet altijd één van beiden op het huis passen, want als ze 'es samen zouden uitgaan, dan zijn ze onherroepelijk het nest kwijt. Een pinguin kent geen verschil tussen mijn en dijn. Nog minder plezierig is dit als er eieren zijn, of jongen. Ze moeten echter niet alleen op hun hoede zijn voor hun diefachtige soortgenoten, maar het ergste is, dat hun aartsvijand in hun midden woont. Dat is de skua, een soort meeuw. Een wrede, brutale rover, die niets en niemand ontziet, eieren steelt en jongen verslindt. Vooral op de zwaksten onder de pinguinkindertjes heeft hij het verkeken. Wanneer de sterke, gezonde pinguinjongens en -meisjes ravotten, of er op uittrekken om voedsel te zoeken, dan loert de skua op de achtergebleven zwakkelingen en weet zo op een wrede manier, hem eigen, af te maken.

Op het noordelijk halfrond komen

geen pinguïns voor. Men heeft het dikwijls gemeend, doch dat was een vergissing. Er zijn n.l. twee vogels, die in hun jonge dagen heel erg op de pinguin lijken. Dat zijn de alk en de zeeoet.

Wel heeft men geprobeerd de pinguin ook in de omgeving van de noordpool te laten leven. Daartoe bracht men een groep over naar een eiland aan de Scandinavische kust. Jammer genoeg zijn deze vogels alle spoorloos verdwenen. Uitgestorven? Verslonden?? Men weet het niet.

Eén ding is echter wel duidelijk: ieder dier, iedere vogel is precies voor zijn eigen omgeving geschapen.

En wát een contrasten. De éne vogel trekt weg, als de koude in aantocht is, een andere vogel zoekt die juist op en voelt zich thuis temidden van ijs en sneeuw.

OPDRACHTEN :

1. Er is tussen Noord- en Zuidpool een groot verschil. De Noordpool is één drijvende ijs- en sneeuwmassa. De Zuidpool is...
2. De pinguin behoort tot de familie der Vetzanzen. Enkele leden zijn....
3. Bij ons valt de koudste tijd in.... Op Antarctica in....
4. Op het.... halfrond komen geen pinguïns voor, alleen maar op 't... halfrond.
5. Twee vogels, die veel op de pinguin lijken, zijn de.... en de....

ONS MEISJESHOEKJE

De laatste dag van de vakantie, brengt voor Nely nog een pleziertje met zich mee. Ze mag die dag met moeder mee, om wol te kopen voor 'n vestje. Wat heeft ze er een zin in!

's Middags al vroeg gaan ze op stap, want moeder denkt, dat het wel druk zal zijn in de winkels nu het opruiming is. Door de haast en de opgewondenheid vergeet Nely iets

heel belangrijks, n.l. om haar garderobe na te kijken en te zien bij welke kleren ze haar vestje zal moeten dragen en welke kleuren die kleren hebben.

In de winkel, waar moeder meestal koopt, is het gelukkig nog niet druk. Ze kijken eerst maar eens naar de etalage waarin heel wat wol, in allerlei kleuren, is uitgestald. O, daar ziet Nely precies dezelfde wol als haar vriendinnetje heeft in een vest.

„Moeder, kijk, daar links boven in de hoek, die vind ik mooi!” Moeder ziet het al heel gauw; 't is 'n goed merk... en niet duur.

Zij gaan naar binnen en staan al gauw weer op straat met 4 knotten paarse wol. Moeder en Nely zijn allebei reuze in haar schik; Nely, omdat ze de kleur zo mooi vindt, en moeder omdat ze zo'n goede wol-soort voor zo'n lage prijs heeft kunnen kopen.

's Avonds, als tante Pie komt, toont Nely haar vol trots de wol. „Mooi”, zegt tante Pie, „waarbij draag je het?” „Op haar korenblauwe jurk”, zegt moeder, „en op haar rood geruite rok”. O, en wat schrikt Nely dan, als ze naar tante's gezicht ziet. Ze merkt wel, dat tante dat helemaal niet mooi bij elkaar vindt passen. „Thea heeft net zo'n vest en dat staat zo mooi”, zegt ze maar gauw.

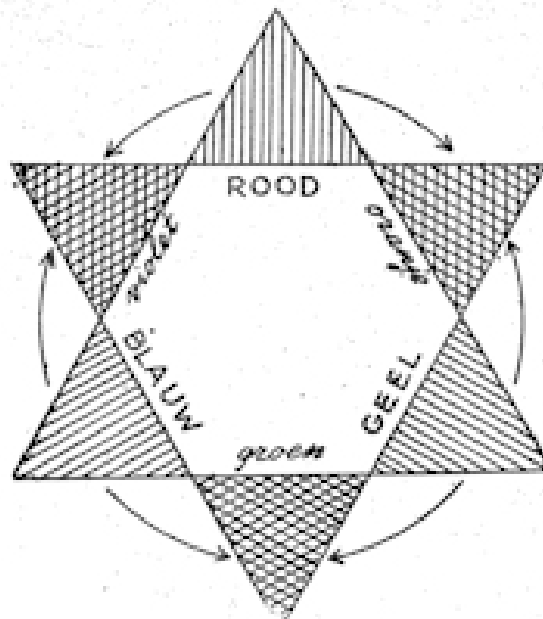
„En waar draagt die het dan bij?” vraagt tante, en ja, dan bedenkt Nely, dat Thea het draagt op een grijze rok en bij een gele jurk.

Tante houdt dan een heel kleurenpraatje met Nely, dat ik jullie ook eens wil vertellen, omdat het erg belangrijk is om het te weten als je goed gekleed wilt gaan. In de eerste plaats moet je er voor zorgen, dat de kleuren die je draagt, bij elkaar passen; **harmoniseren**, noemen we dat.

We verdelen de kleuren in **primaire, secundaire en tertiaire** kleuren. Je zou bijna kunnen zeggen: 1e, 2e en 3e soort, maar denk er aan, het betekent niet verschil in kwaliteit. De primaire kleuren worden ook grondkleuren genoemd. Het zijn: rood, geel en blauw. Meng je deze 3 kleuren met 't verven door elkaar, dan krijg je weer wit. Rood, geel en blauw harmoniseren met elkaar.

Meng je twee ervan, dan ontstaat er weer een andere kleur, die we een secundaire kleur noemen. Zo'n secundaire kleur harmonieert met de primaire kleur, die je er niet bij gebruikt hebt.

Groen (uit geel en blauw) harmonieert met rood. Oranje (uit geel en rood) harmonieert met blauw. Violet

(uit rood en blauw) harmonieert met geel. Ga je nu deze kleuren weer met elkaar mengen, dan krijg je tertiaire kleuren.

Vonden jullie dit moeilijk, of viel het nogal mee? Als je maar onthoudt, welke kleuren bij elkaar passen, dan mag je de rest wel vergeten.

En wat ga je nu doen? Tegen moeder zeggen, dat vestje draag ik niet meer, want ik heb niets dat er bij past? Natuurlijk niet! Je draagt af wat je hebt en als 't kan draag je bij elkaar wat bij elkaar past. Maar als je wat nieuws krijgt, let dan heel goed op dat het harmonieert bij wat je al hebt. Paars of violet en rood staat afschuwelijk bij elkaar! Ik zal hier nog wat kleuren opschrijven die goed passen, dat zijn groen, bruin en terra. Grijs, wijnrood en zwart. Grijs, blauw en goud.

De volgende keer nog een kleurenpraatje, maar niet al te ijdel worden hoor!

OPDRACHTEN:

1. Schrijf de vreemde woorden met de betekenis op.
2. Vul in: Als ik iets nieuws koop, zorg ik er voor, dat... We verdelen de kleuren in... Goed bij elkaar passende kleuren zijn....
3. Teken nu eens een kleuren-driehoek en meng de grondkleuren.
4. Spreekwoorden, ontleend aan „kieren” zijn: De kieren maken de man. De handen uit de mouwen steken.. (Zelf meer zoeken!)

CROCUS sneeuwklonk

of kork, wat is die snoezig met de groene slingertjes die er uit komen. Als je bij de bossen woont, kun je daar fijn wat van meenemen. Niet te veel hoor, en de bomen niet vernielen!

Je kunt echt merken, dat de Lente komt. Er zit leven en groei in takken en knoppen van de bomen. Er zijn sneeuwklonkjes en crocussen.

Hebben jullie ook de winterakoniet gezien? De sneeuw was nog maar net weg of ze kwamen al te voorschijn met hun gele kopjes. Ik onthoud steeds waar ze staan en let elk

VRAGEN EN OPDRACHTEN:

1. Wat wordt bedoeld met: a slip of the pen?
2. Hoe kun je nu de lente in huis halen?
3. Welk verschil is er tussen blad- en bloemknoppen?
4. Waaraan dankt het rode bolletje van de iep haar kleur?

jaar goed op, of ik ze ontdek. Die voorjaarsboden maken je altijd blij. Maar juich niet te vroeg, want...

'T IS PAS MAART.

't Is pas Maart, de winterweiden
Dragen nog een waasje wit.
En de zwarte akkers beiden
't Zaad nog, naakt en omgespit.

Maar de mussen in de bomen
Piepen al met luid misbaar
En de fijne katjes komen
Reeds aan wilgen hazelaar.

't Is al Maart, de dagen lengen
En de zon begint alvast
Op de wei wat kleur te brengen,
Met een lichte schilderskwast.

Nog een maand en allerwegen
Kiemt het veld en kleurt de wei.
Nog een maand of twee gezwegen,
Dan is 't bloeimaand, dan is 't Mei.

Jaqueline E. v. d. Waals

't Is pas Maart, maar dat is de
maand die ons de Lente brengt.

5. Welke soorten katjes ken je?
6. Welke bloemen zijn ook lenteboden?
7. Wat betekent het woord „beiden” in het eerste couplet?
8. Hoe heet de vrucht van een hazelaar?
9. Wie is de dichteres van „'t Is pas Maart”?

Opdracht: Je schriftelijk werk kun je versieren met de knipsels uit het Knipblad.

De antwoorden op het vorige tiental vragen zijn:

71. slechts 1, want dan is het geen heel brood meer. 72. o.a. Vondel, Hooft, Huygens, Anna R. Visscher, Maria Tesselschade Visscher e.a.

73. Berk. Kampen. 74. Zuid-Afrika, Azië, Zuid-Amerika. 75. 5 kaarsen. 76. En Samgar doodde 600 Filistijnen met een ossenslok. 77. Filips de Schone, Maximiliaan van Oostenrijk. 78. Oldenbarneveldt, Jan de Witt, Si-

mon van Slingelandt. 79. Taminiau, Elst, Over-Betuwe. 80. Hildebrand pseudoniem voor Dr Nicolaas Beets), Mevr. Harriët Beecher-Stowe.

De nieuwe vragen zijn :

- 81. Wat staat hier : zei zij/hij.
- 82. Noem 'es 2 jongensnamen, die van voren naar achteren en omgekeerd, gelijk blijven.
- 83. In een schoolgang moeten de kapstokken van 1 t.e.m. 100 opnieuw geschilderd worden. Hoeveel negens worden er gezet ?
- 84. Noem 'es grote dieren, die vier poten hebben en vliegen.
- 85. Welke wagens hebben geen wielen.
- 86. Waar kwam de profeet Amos vandaan ? En Jona dan ?
- 87. Waar ligt Albanië en aan welke zee grenst het ?
- 88. Welke stad in Nederland kun je maken van de naam : Herman ?
- 89. Schat eens hoeveel malen de omtrek van je pols groter is dan de omtrek van je pink.
- 90. Noem 'es 2 woorden, waarin de *ph* niet als *f* wordt uitgesproken.

Ons Werkhoekje

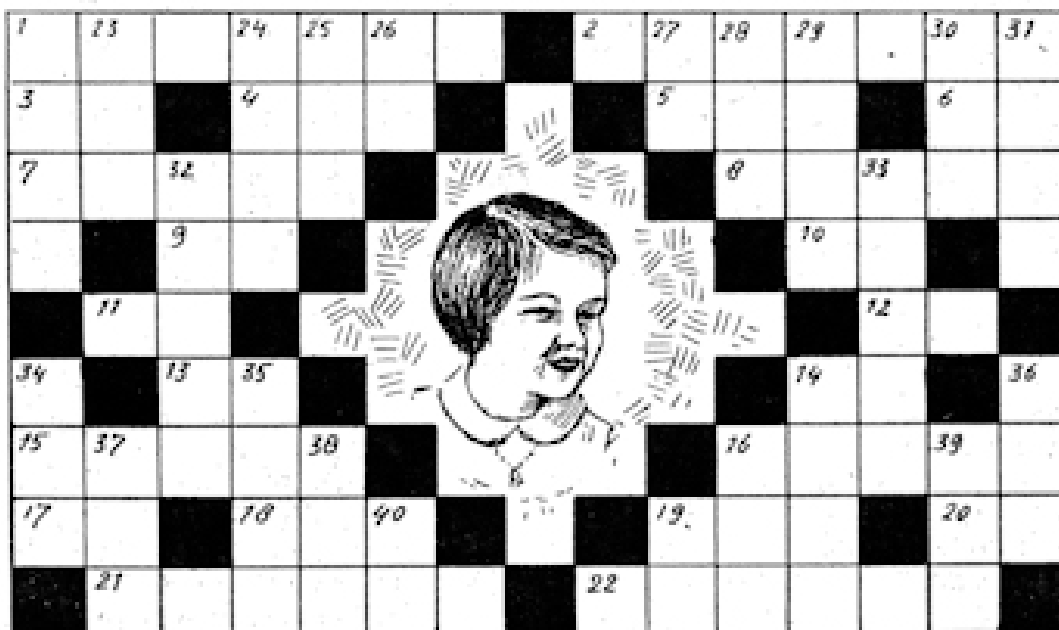
Prinses Marijke is net jarig geweest. Als napretje deze kruiswoordpuzzle. Jullie behoeven géén oplossingen in te zenden.

Horizontaal :

- 1. zusje van de jarige. 2. moeder van de jarige. 3. voegwoord. 4. lidw.
- 5. vlug. 6. tegengestelde van even. 7. verkwikkende plaatsen in woestijngebieden. 8. een maand. 9. voertuig.
- 10. pers. voorn.w. 11. bijwoord. 12. aanlegplaats voor schepen. 13. bijw.
- 14. zangnoot. 15. broer van Davjd. 16. wereld. 17. zangnoot. 18. plant.
- 19. platte stok. 20. grote politieke partij (afkorting). 21. oude naam voor vorstendom in Zuid-Frankrijk. 22. 'n oud geslacht.

Verticaal :

- 23. inhoudsmaat uit de Bijbel. 24. zacht. 25. hok. 26. voorz. 27. oude plaats in Eufraat-Tigrisland. 28. viervoetig dier. 29. vader van David. 30. gevangenis. 31 tegen. 32 familie van Abraham. 33. bouwland. 34. slaappleats. 35. lastdier in Z.-Amerika. 36. latwerk. 37. bij Apeldoorn. 38. briefje. 39. merk van pannen. 40. heb je nodig om het gewicht van iets te berekenen.

Rumboer om een vlieger

DOOR J. F. STULP

I. TOCH EEN MISLUKTE MIDDAG.

„Jo, gå nu toch eens een poosje naar buiten!” moppert moeder en landerig haalt Piet Bos zijn schouders op. Nou, zo'n vrije Woensdagmiddag valt ook niet mee hoor. Letterlijk alles heeft hij nu al geprobeerd, 't laatste uurtje: tekenen, lezen, figuurzagen.... Nu heeft hij net zijn nieuwe boetseerdoos dicht geslagen en in de kast gegooid. En buiten schijnt het zonnetje....

Bah, als z'n kameraden er nu maar waren. Maar Koos Weynands moet zijn vader helpen in de tuin en Chris van de dokter, bij wie je anders altijd wel terecht kunt, heeft een extra vacantie en zit met zijn ouders ergens in 't buitenland, in Oostenrijk, gelooft Piet. En hij hier, met z'n kleidoos.... Bah, wég met dat ding, in de kast, klèts! Maar dan loopt hij moeder, die zit te naaien, de gal over. Jo, gå nu toch eens een poosje naar buiten”....

Piet trekt een ontevreden gezicht. „Daar heb ik óók niks”, zeurt hij verongelijkt, maar intussen zoekt hij toch maar de deur. Want als moeder op die toon begint, kun je beter wat ruimte maken, dat weet hij allang. Kom, hij gaat dan nog maar eens een stok uit de boom snijden en een boog maken, met pijlen. Hoewel er al twee van die apparaten in de schuur staan. Of een eindje fietsen, dat was misschien ook te proberen. Eens op het schoolplein kijken, of dáár wat te beleven is....

Een beetje harder dan nodig is, slaat de achterdeur dicht en dan scharrelt Piet maar eens naar het

schuurtje. Eerst dat roestige aardappel-mesje maar eens proberen op die plank. Nou, dat ding is ook niet veel meer hoor — zo stomp als een broodje. Waar heeft hij zijn zakmes nou? Even zoekt hij in z'n zakken en dan.... wat is dat nou?

Ineens trekt hij z'n rug recht, spitst de oren en blijft luisterend staan. Voor 't huis klinkt een fietsbel, lang en een beetje ratelend. Als dat Koos Weynands nou eens was. Even nog, dan wordt een karretje tegen de zijmuur van 't huis gegooid en daar steekt werkelijk Koos zijn glundere snoet door de open schuurdeur. „Hallo”, komt hij meteen maar naar binnen, „wat voer jij hier uit?”

Dat een jongensgezicht toch zo gauw veranderen kan....

Piets ogen glinsteren opeens van pret en verwachting. Ha, nu kunnen ze iets doen, 't kan niks schelen wát!

„k Dacht dat jij je vader moest helpen”, zegt hij, terwijl hij minachtend het roestige mes in een hoek gooit. „k vervéélde me, jo!”

„k Had geluk”, zwetst Koos, nu ze samen naar buiten scharrelen, naar de straat. „Mijn Oom kwam onverwacht en hij is met Vader naar de stad gegaan. Nou, toen hoefde ik van moeder alleen de boontjes te schoffelen; 'k was om 3 uur al klaar. En 'k ben maar direct naar hier gepeddeld. Wat gaan we doen?”

Uitdagend kijken ze de wereld in, die twee en hun vingers jeuken. Er moet wat gebeuren vanmiddag, 't is nog zo vroeg! En Koos hoeft nooit lang over een plan te denken.

„k Wéét al wat”, pakt hij z'n kameraad bij de arm, „we gaan vlieg

nauwd gehad.... voor geen geld blijven ze nu nog langer naar die vlieger zoeken! De bewachter en z'n vriend zijn die kant uit gelietst, in de richting van het nieuwe fietspad — en zonder zich meer te bedenken draven zij nu de andere kant op. Waar ze terecht zullen komen weten ze niet, maar ze komen ze waarschijnlijk toch gauwer het bos uit, dan wanneer ze nog eens het pad door de struiken nemen. En ze kunnen nu, al hollend, meteen nog eens uitkijken naar de vlieger. Want het is toch zo ontzettend jammer, dat ze die kwijt zijn....

Een hele poos nog slingert het paadje door; achter elke bocht is weer een andere, maar eindelijk staan ze voor een gesloten hek. „Streng verboden toegang”, staat op een bordje, alsof ze dat nog niet wisten. Maar achter dat hek is de weg.... een auto suist voorbij, een bakkerswagen ratelt....

„Gelukkig”, zucht Koos, als hij, achter Piet aan boven van het hek af, op de grond springt, „dat hebben we weer gehad!” Maar blij is hij niet, evenmin als zijn kameraad. Met bedrukte gezichten lopen ze terug naar het dominicaal-land om de fietsen te halen. En het touw zonder vlieger.... Maar ze geven de moed nog niet op hoor! Die vlieger móeten ze terug hebben vóór Maandagavond, dat is vast! Morgenvroeg zullen ze eerst, vóór schooltijd nog, naar de boswachter fietsen om te vragen, of die misschien iets gevonden heeft. En of ze anders vergunning mogen hebben om in 't bos te zoeken. Als Jimke ziet dat 't eerlijk werk is, doet hij dat wel. En thuis vertellen ze niks natuurlijk, dan zouden ze nog op hun kop krijgen bovendien. Nee hoor, 't is zó al erg genoeg!

II. EINDELIJK EEN SPOOR.

Vrijdagavond.

Het weer is herfstig, met veel wind en huien en 't was vanavond al vroeg donker. Bij het nieuwe fietspad echter 't bos, waar de hele dag drak is gewerkt, is het nu eenzaam geworden en stil. Tussen hopen zand en puin liggen de kruiwagens, achteloos neergegoooid. Een grote tractor staat, veilig toegedekt met een groot oliekleed, schuin aan de kant. En de zware wals, die de hele dag heeft staan puffen en hijgen, schijnt nu wel te slapen, zomaar midden op het pad. Het kleinere gereedschap hebben de arbeiders opgeborgen in de houten keet, die aan de andere kant, vlak tegen de bostrand staat. 's Middags wordt die keet als schaftlokaal gebruikt, dan scheekt de ploegbaas er koffie in grote witte kommen. En bij een onverwachte regenbui, vinden de mannen hier een veilig onderdak.

't Is nu donker geworden en 'de enige straatlantaarn die hier staat, vlak bij de keet, probeert een beetje licht te geven. Maar dat lukt niet al te best. Het miszerrige, gele lichtvlekje reikt niet verder dan de voorkant van de keet en spiegelt een beetje in de kleine, vierkante raampjes. Al-

les wat verder weg ligt, blijft verscholen in het duister van de avond.

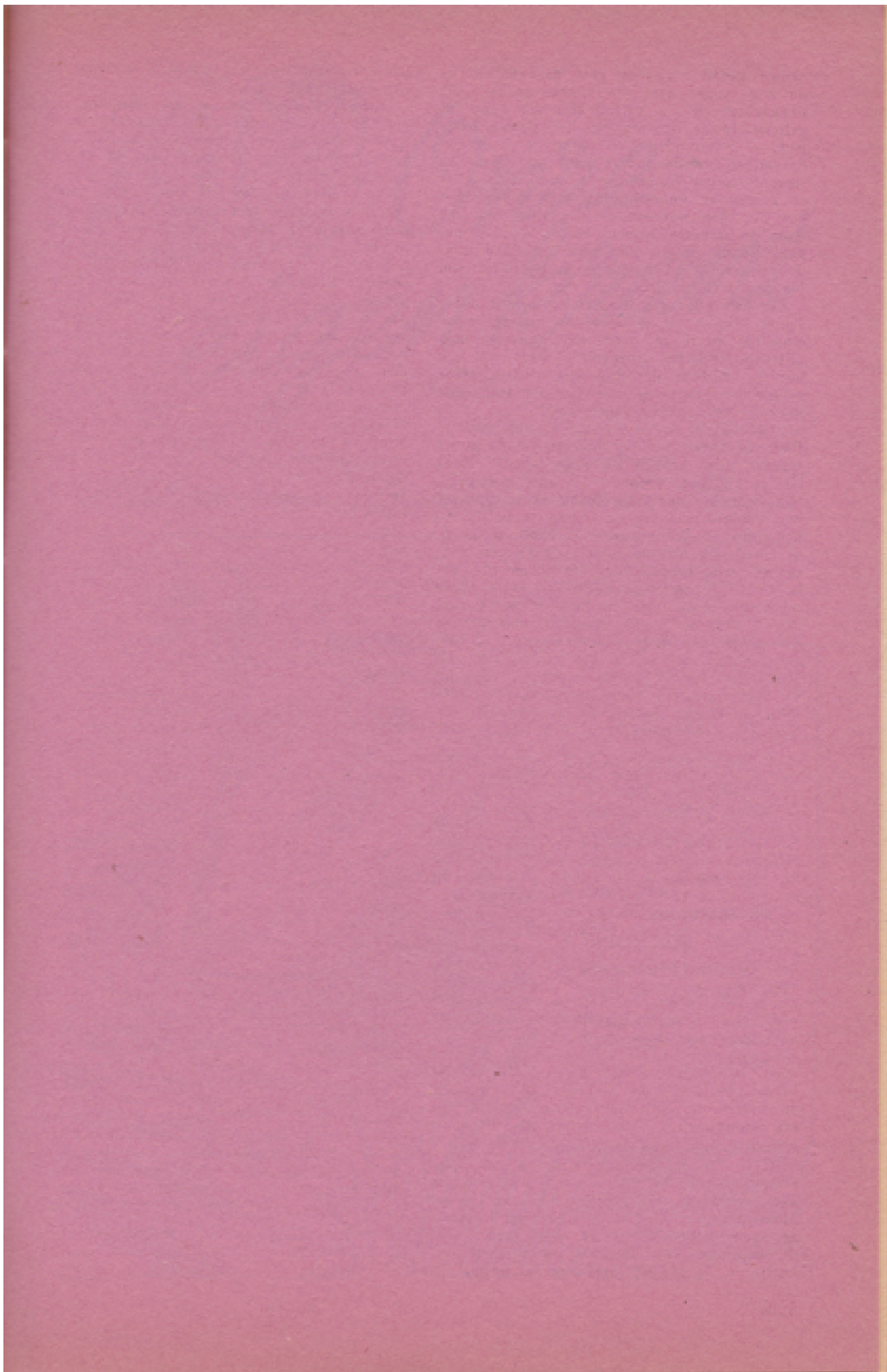
Dichtbij ruist donker en geheimzinnig, het bos. Soms zwelt dat ruisen even aan in de wind, machtig en onheilspellend, dan legt het zich weer neer en sterft weg in de onzichtbare verte.

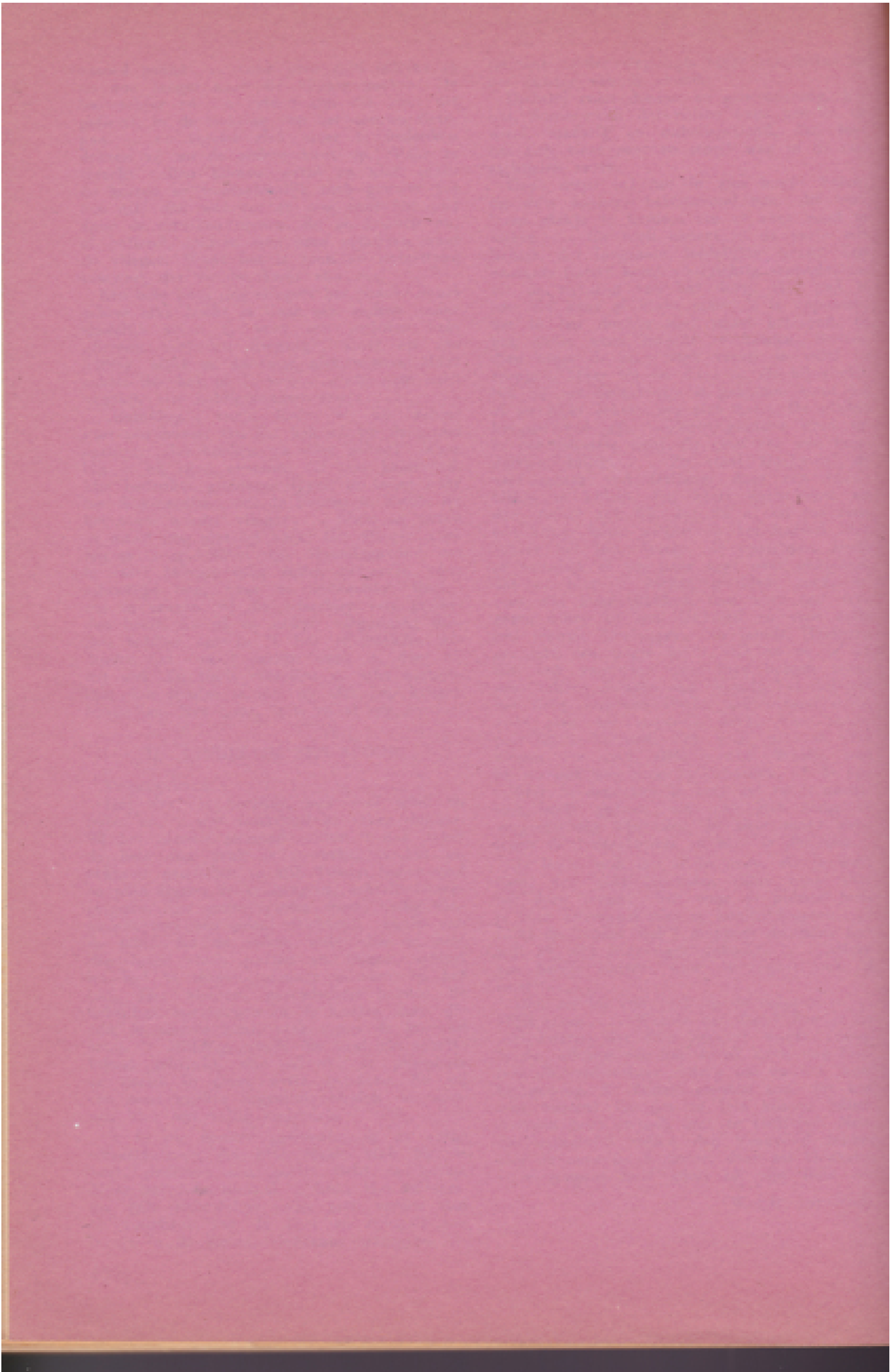
Geen mens zal het in zijn hoofd halen, op zo'n donkere herfstavond naar dit verlaten plekje te komen, om er eens rond te kijken.... En toch nadert in de verte een lichtje, dat langzaam duidelijker wordt. Een eenzame fietser komt voorzichtig aanpeddelend, uit de richting van het dorp. Het pad is aan die kant al klaar maar 't is oppassen, om in het donker niet naast het pad, in het mulle zand terecht te komen. Bovendien moet de man vlak tegen de wind in trappen. Maar hij zet door en als hij eindelijk bij het lantaarntje is gekomen stapt hij af en kijkt scherp om zich heen. De gladde knopen van zijn uniform glanzen even op in het schaarse licht, de gesp van een koppelriem blinkt.... Zo staat Hoekstra, de veldwachter van Dalsum daar een ogenblikje te kijken. Hij heeft nachtdienst en daar hoort ook hij, dat hij af en toe eens een kijkje komt nemen op het karwei hier achter het bos. Jimke, de opzichter, heeft er namelijk al een paar keer over geklaagd, dat er hier 's nachts gestolen werd, nu eens wat losse planken, dan weer een vergeten schop of een dekkleed en eens zelfs een nieuwe kruiwagen. Nu houdt Hoekstra geregeld een oogje in 't zeil en zo is hij dan ook vanavond naar hier komen trappen. Scherp dringen zijn ogen in het duister; het licht van een sterke zaklantaarn danst even over het slapende werk. Nee, mompelt hij zacht voor zich heen, niks te verdienen vanavond, alles is oké. Wacht, laat hij nu ook nog even onderzoeken, of de opzichter de deur van de keet wel op 't nachtslot heeft gedaan, die man kan soms zo vergezocht zijn. Zo, de fiets maar even tegen de lantaarnpaal en hier is de deur.

Ja hoor, ook dat is in orde, zie je wel? Nou, dan gaat Hoekstra maar eens naar het dorp terug, want voor je plezier hoef je hier warempel niet te komen logeren. „'t Lijkt de Sahara wel”, moppert de man, terwijl hij zijn fiets weer opzoekt, „....alleen een beetje natter, want 't regent ook al weer”.....

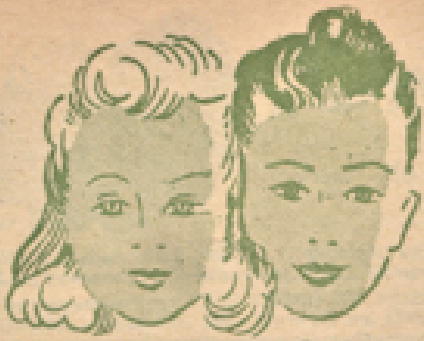
Dan zet hij zijn voet op de trapper en... blijft staan.... Wat is dat daar? Zou je nu niet zweren dat daar gepraat wordt, ergens in de richting van het dorp? Even nog luistert de veldwachter scherp toe en dan weet hij genoeg. Er komen mensen aan, dat kan niet missen! En dat ze iets komen halen, daaraan hoef je ook niet te twijfelen. Nou, die mannetjes vallen dan vanavond lekker met de neus in de boter, daar zal Hoekstra voor zorgen! Snel gooit hij zijn fiets een

(Wordt vervolgd).

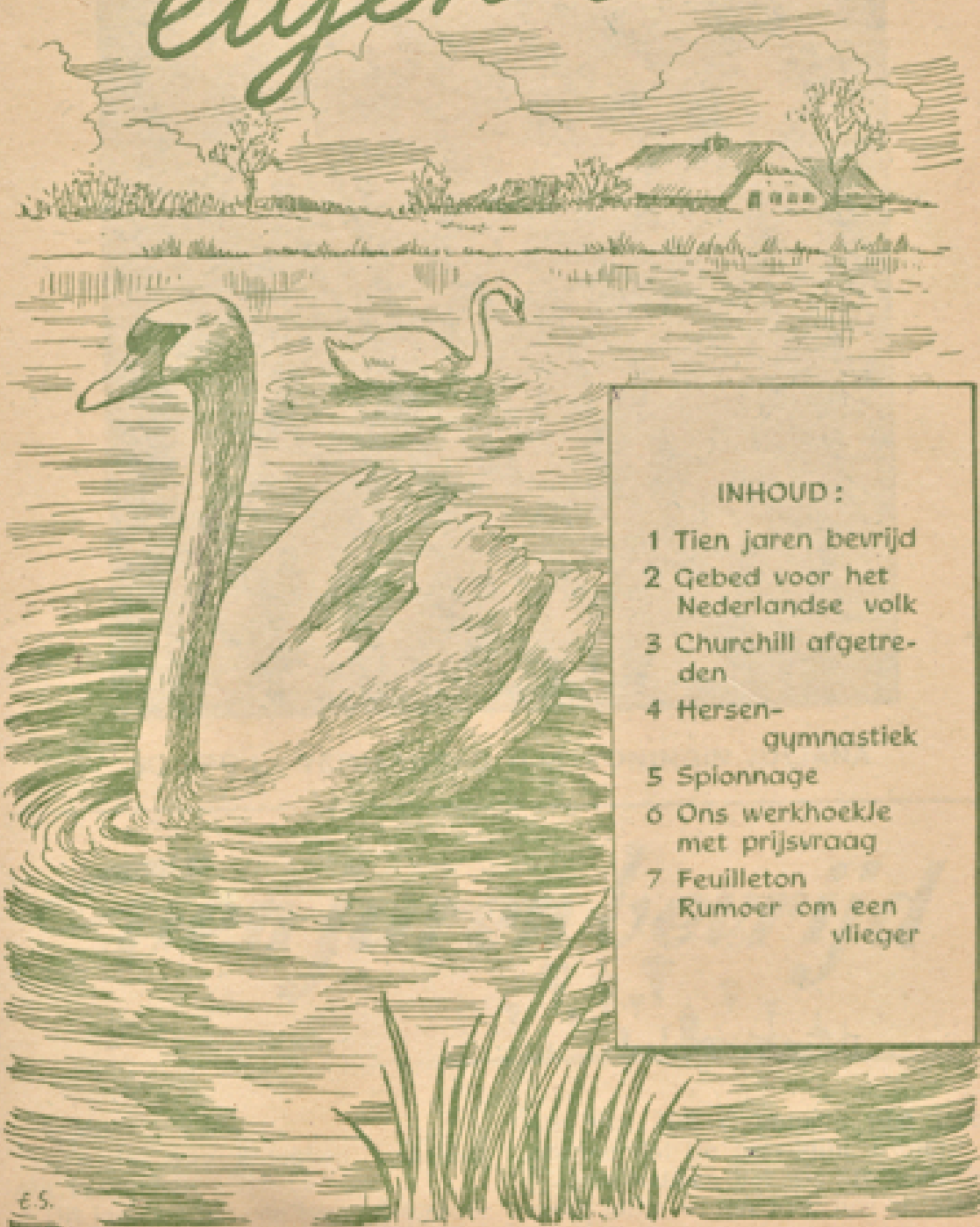

APRIL 1955 - 10e jaargang No. 13

Onze eigen krant

INHOUD :

- 1 Tien jaren bevrijd
- 2 Gebed voor het
Nederlandse volk
- 3 Churchill afgetre-
den
- 4 Hersen-
gymnastiek
- 5 Spionage
- 6 Ons werkhoekje
met prijsvraag
- 7 Feuilleton
Rumoer om een
vlieger

E.S.

Nieuwe „DE HOOP“

In de laatste week van de maand Mei vaart gewoonlijk onze haringvloot uit. Elk jaar is dat weer een gebeurtenis! Er heerst dan een gezellige drukte in de havens van IJmuiden, Scheveningen en Vlaardingen. Enkele dagen voor de vloot uitvaart is het „vlaggetjesdag“. Alle schepen zijn dan met vlaggen versierd en veel mensen komen een kijkje nemen.

Op de morgen van de uitvaart is het zwart van mensen op de kaden. Velen willen het mooie schouwspel van de voorbij varende vissersvloot niet missen.

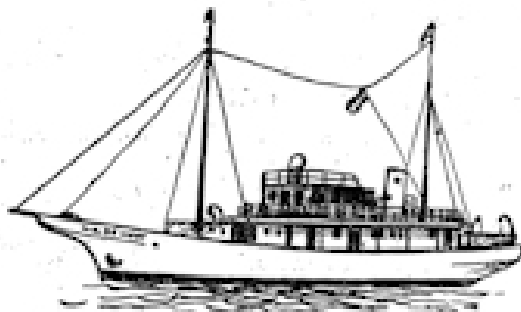
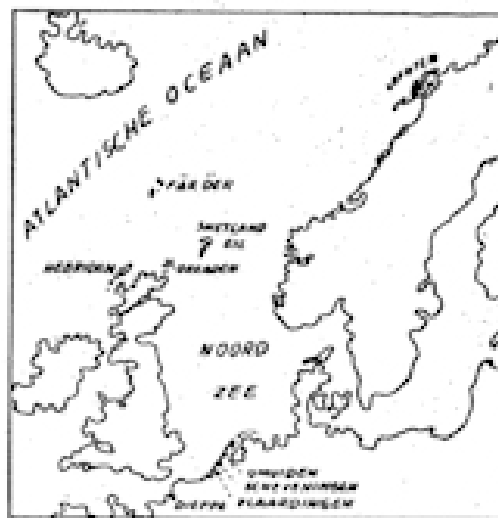
Onze vissers zoeken de Noordzee af van de Shetlandse eilanden tot het Kanaal. Tienduizenden mannen vinden hier werk, ver van huis, op de grote wateren. De vissersvloot is wel eens de twaalfde provincie van Nederland genoemd.

Je begrijpt, dat er van die duizenden mannen op zee wel eens enkelen ziek worden of een ongeluk krijgen bij het werk. Men kan dan niet gauw even naar de dokter lopen of hem bellen. 's Zondags komen de vissers niet thuis. Toch willen ze graag Gods Woord horen verkondigen. De zieken willen heel graag, dat een dominee hen opzoekt.

Daarom vaart elk jaar met onze vissersvloot het hospitaal-kerkschip „De Hoop“ mee. De woorden hos-

pitaal- en kerkschip zeggen jullie al wat de taak van „De Hoop“ is.

Aan boord van dit schip zijn een dokter en een dominee en natuurlijk ook een bemanning, die voor de vaart zorgt. Het hospitaal-kerkschip „De Hoop“ heeft 42 jaar lang de vissersvloot opgezocht. Het was onder onze vissers een graag geziene gast. Het geeft een veilig gevoel, in nood een dokter in de buurt te weten. Maar bovenal is het voor de stoere varengasten een geestelijke verkwikking als zij een kerkdienst kunnen bijwonen of door de radio kunnen beluisteren. In het algemeen vindt ons vissersvolk in de bijbel hun kracht bij het zware werk, in storm en ontij.

DE HOOP

Net bijtijds kon, even voordat de grote storm voor kerstmis losharste, het oude hospitaal-kerkschip in de afgelopen winter vanuit Dieppé de haven van IJmuiden binnenlopen. 't Was de laatste reis van „De Hoop“. Er moest een nieuw schip komen. De kosten van een nieuw schip werden geraamd op f 650.000. Door middel van radiopraatjes onder de titel: „De Hoop moet varen“ hebben ong-

500.000 mensen in ons land een gift gegeven.

Enkele weken geleden lag 'n splinternieuw hospitaal-kerkschip gereed op de Czaar Peter-werf te Zaandam om te water te worden gelaten.

Het te water laten van een nieuw schip is altijd een feest. Bijna alle beletselen van stutten en balken worden weggenomen, zodat door een kleine schok het nieuwe schip van de helling kan glijden in het water. Voordat het laatste beletsel wordt weggenomen vindt er een plechtigheid plaats. Het schip krijgt zijn naam. De naam staat al op het schip geschilderd, maar is nog bedekt met een vlag. Tegen de boeg hangt een fles champagne.

De vlag valt, zodat de naam duidelijk is te lezen. Met een doffe klap versplintert de fles champagne tegen de zijde van het schip. Een dame hakt met een bijtje de laatste

draad door. Ze spreekt: „Ik doop u „De Hoop” en wens u behouden vaart”. Onder het uitspreken van deze wens komt er beweging in het schip. Fluiten gillen, sirenes loeien en statig glijdt het nieuwe hospitaal-kerkschip de helling af naar zijn element. Even duikt de neus diep weg in het opspattende water. Het schip heft zich kranig weer op en zet rustig koers naar de overkant van de Zaan. Enkele sleepbootjes remmen het in zijn vaart en brengen

het schip naar de ligplaats voor de helling.

Het schip is nog niet geheel gereed, het duurt nog ongeveer een maand voor het geheel is afgebouwd. In de eerste week van Juli hoopt het schip naar zijn arbeidsterrein te vertrekken.

Het is een prachtig schip, geheel ingericht voor de taak waarvoor het is gebouwd. Er is een kerkzaal waar 's Zondags de dominee de diensten leidt. De preek wordt door de radio-zender van het schip uitgezonden voor de vissers, die te ver af liggen om „De Hoop” te bezoeken.

In de week doet de dominee ook bezoek bij de schepen. Hij spreekt met de bemanning en verspreidt lectuur. Vervolgens is er een modern uitgerust hospitaaltje aan boord met een dokter en verpleger. Er is een operatiekamer en een apotheek. Heel ernstige zieken worden door „De Hoop” met de grootste spoed naar de dichtstbijzijnde haven gebracht.

De marconist van het schip verricht reparaties aan de radio's van alle loggers, die met mankementen aan dit apparaat tobben.

Dan doet het schip „De Hoop” nog iets belangrijks. Het geeft in samenwerking met het K.N.M.I. te De Bildt de weerberichten door aan de vissersvloot. Je begrijpt wel, dat de vissers met grote aandacht naar deze berichten luisteren.

De drukkerij van „Onze eigen krant” is verplaatst naar Delfzijl.

Administratie-adres is nu:

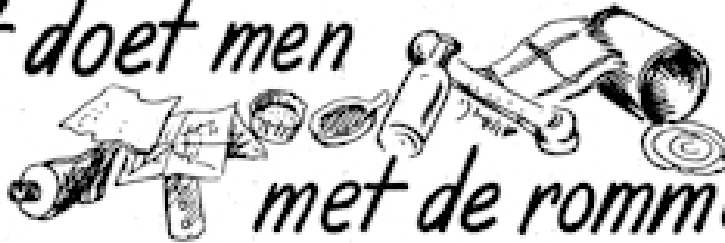
DRUKKERIJ DE VRIES'

Waterstraat 33

DELFIJL, Telef. 547, Giro 139539

In verband met deze verplaatsing is O. E. K. tot onze spijt enige dagen te laat verzonden

Wat doet men met de rommel

De laatste tijd hoor je bij de deur vaak de vraag: Hebt u ook oud papier? Of: Hebt u ook lompen, lood oud ijzer, zilverpapier, capsules?

Veel schoolkinderen helpen mee voor het verzamelen van deze „rommel”. Ze weten wel, dat ze hiermee kunnen helpen voor verschillende doeleinden. Hier verzamelt men voor de zending. Op een andere plaats voor **invalidenwagentjes**. Een derde voor het aanschaffen van een radio voor de school.

Karrevrachten van deze schijnbaar waardeloze rommel worden bijeen gebracht.

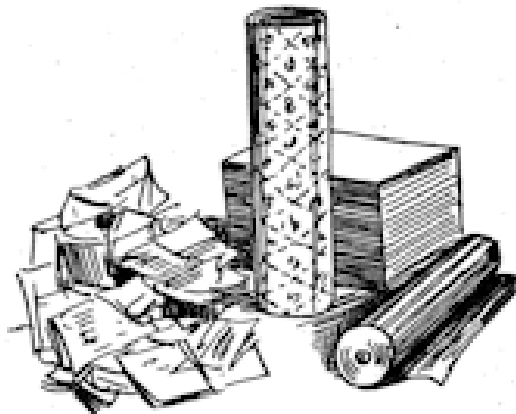
Misschien heb je wel eens bij je zelf gedacht: Wat doet men er toch mee? We willen in dit artikel eens enkele dingen noemen.

Allereerst dan het oud papier. Dit wordt in grote hoeveelheden verzameld. Velen menen dat er weer nieuw papier van wordt gemaakt. Van oude kranten dus weer nieuwe kranten en van oud schrijfpapier weer nieuw glanzend papier. Maar deze gedachte is onjuist!

Het verzamelde papier vormt de

grondstof voor pappapier en verpakingskarton. Er zijn papiersoorten, die geheel ongeschikt zijn voor de papierfabrieken. Bij het verzamelen neemt men vaak alles maar mee, wat op papier lijkt. Maar vuil papier kun je wel laten liggen, de fabrieken kunnen het niet gebruiken. Hetzelfde geldt van velpapier, **carbon** en teerpapier. Het verzamelde papier wordt gekocht door de oud-papierhandel. In de pakhuizen wordt het **gesorteerd** in 4 à 5 soorten, o.a. houthoudend- en houtvrij papier.

Het gesorteerde papier gaat naar de fabrieken. Daar komt het in een

Bij de tewaterlating werden geschenken aangeboden. Het gemeentebestuur van Zaandam schonk een fraaie versiering van de preekstoel, voorstellende Geloof, Hoop en Liefde. Een oude Scheveningse visser schonk zijn zeer oude Statenbijbel. Deze bijbel, nog van het jaar 1680, komt op de lessenaar van de preekstoel te liggen.

In de kerkzaal, waar plaats is voor 42 personen, komt een electrisch orgel, ook een geschenk.

Straks klinkt over de wijde zee, vanuit „De Hoop” en van de honderden schepen het lied tot eer van God. We wensen het nieuwe schip „Behouden vaart”.

VRAGEN EN OPDRACHTEN:

- Schrijf eerst de vreemde woorden goed over in je schrift. Zoek in je woordenboekje de betekenis en schrijf ze er achter.
- Probeer, na goed lezen, deze invuloefening te maken.
Even voor de vissersvloot uitvaart is het ... De vloot wordt wel eens genoemd. „De Hoop” is een ... schip. Het heeft jaren gevaren. De nieuwe „De Hoop” is gebouwd te ... op de ... werf. Die naam herinnert ons aan, die hier de leerde. Bij het z.g.n. dopen van een schip wordt ... Het nieuwe hospitaal-kerkschip doet dienst voor 4 zaken:
a. het doet dienst als ...
b. het doet dienst als ...
c. het is een reparatie-inrichting voor ...
d. het helpt
- Teken op het kaartje de laatste reis van het oude schip rood.

molen en door toevoeging van water wordt er 'n soort brij gemaakt. Deze brij wordt uitgespreid op het kopergaas van de papiermachine en dan gedroogd. De winkeliers ontvangen hun rollen pakpapier dus meestal gemaakt van oud papier.

De lompenkoopman vertrekt met een partijtje oude sokken, kousen versleten kleren of oude lappen. Moeder ontvangt er nog wat geld voor ook en is blij, dat ze met de schoonmaak het rommeltje kwijt is.

De lompenkoopman gaat zijn waren thuis zorgvuldig sorteren. Wol bij wol, katoen bij katoen enz. Hij verkoopt zijn partij aan de tussenhhandel. Van alle kleine partijtjes maakt de tussenhhandel grote balen. De balen gaan naar de grote sorteerb企业. Hier liggen de balen vijf tot tien meter hoog opgestapeld. Kraanwagens zorgen er voor, dat de lompen op lopende banden worden uitgestort. Langs de banden staan vrouwen, die de lompen sorteren. Op de eerste band wordt alleen op kleur gesorteerd. Dat is een aardig gezicht: rood, zwart, groen, blauw, wit.

De verschillende kleuren gaan dan over andere banden en worden nu op de grondstof uitgezocht. Wol en katoen, linnen en zijde, kunstvezel of iets anders. Deze mensen moeten vakkundig zijn. Ze moeten vlug de verschillende stoffen er kunnen uipikken. Hiervoor worden zelfs cursussen gegeven.

En wat doet men nu met deze gesorteerde lompen? De witte katoe-

nen en linnen lompen gebruikt men in de papierfabrieken voor het maken van goede soorten papier. De bonte en donkerkleurige voor het vervaardigen van viltpapier. Je weet wel, het papier dat men onder het zeil legt. Men maakt er ook **balatum** en asfaltpapier van. Grotere stukken lompen worden in wasserijen gereinigd, ontvet en door **vermuffige** machines van knopen ontdaan. In **garages** en **machtekamers** worden ze gebruikt als poetskatoen.

De lompenkoopman geeft voor wollen lompen de hoogste prijs. Dat weet je zeker wel. De rafelwolfabrieken maken uit deze lompen rafelwol. Dat is wel een lange geschiedenis, want de lompen moeten worden gereinigd, ontsmet, gemalen en tenslotte gescheurd en gewassen. Maar dan ontstaat toch een goede soort wol, die voor nieuwe kleding wordt gebruikt. Het kan dus gebeuren, als je een nieuw pak of nieuwe jurk hebt gekocht, dat het gedeeltelijk gemaakt is van een versleten jumpertje van je buurvrouw!

Lege tandpasta-tubetjes, capsules van melkflessen, ketels, potten, pannen, lood en koper dienen weer als grondstof voor nieuwe metalen. Dit geldt voor metalen waar géén ijzer inzit. We noemen het **non-ferro metalen**.

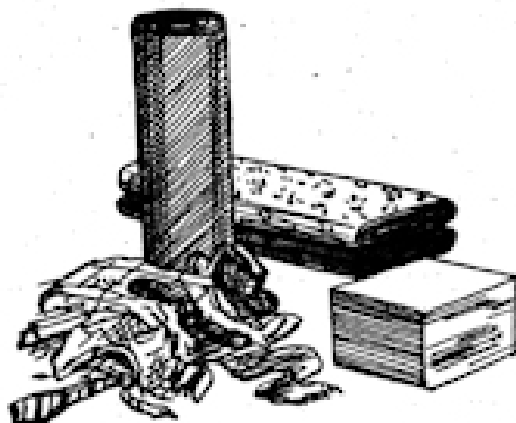
Oud ijzer gaat naar de hoogovens en wordt gesmolten met nieuw ruw ijzer en levert zo weer nieuwe voorwerpen.

Gebroken glas moet wel in grote hoeveelheden naar de glasfabrieken, anders loont het de moeite niet. In de ovens wordt het gesmolten en er worden nieuwe glazen voorwerpen van geblazen.

Uit beenderen maakt men lijm en zwart voor schoenen en kachels.

Vellen van konijnen worden omgetoverd in... bontmantels met deftige namen! De slechtste soorten vellen dienen voor het maken van dames- en herenhoeden.

Je ziet nu wel dat onze waarde-loze rommel toch niet waardeloos is.

UIT VISSSEN

Er zijn mensen, die moeilijk kunnen begrijpen, dat vissen een kunst is. Je gooit je lijn in het water, de dobber gaat keurig overeind staan en nu wacht je maar rustig af of het een visje belieft in het aas te happen. Wat een hengelaar vooral nodig heeft? Geduld..... eindelijk geduld.

Maar hoe komt het dan, dat bij 'n hengelwedstrijd de ene er bij tientallen uitslaat en de ander geen beet ziet? Puur geluk? Nou, je interviewt maar es een vakman uit de visserswereld om achter de geheimen van de ware viskunst te komen. Misschien wijdt hij je wel in.

Maar wist je wel, dat er een nieuwe manier van vissen is „uitgevonden”? 't Gaat niet met een hengel en snoer, maar op een heel bijzondere manier. Zelfs zonder worm of visdeeg aan de haak. Het gaat.... **electrisch**. In Engeland en Duitsland is men al geruime tijd bezig hiermee allerlei proeven te nemen.

Het kan op twee manieren, n.l. met gelijkstroom en met wisselstroom. Misschien wil je onderwijzer wel eens uitleggen wat dat precies betekent. Men neemt twee **electroden**. Dat zijn metalen platen, die met een sterke batterij verbonden zijn. Wanneer men nu de electroden in het water laat zakken en de stroomdraad sluit, dan komt er tussen de platen een electrische stroom door het wa-

ter. Elke vis, die in deze stroom terecht komt, gaat niet dood, maar raakt verdoofd en komt naar boven drijven, waar ze dus letterlijk voor het oprapen ligt. Het merkwaardige is, dat de vissen bij gelijkstroom langzaam bedwelmd raken en bij

wisselstroom heel vlug, zodat ze tussen planten en achter stenen kunnen blijven hangen en dus niet aan de oppervlakte komen.

Is dit niet een reuze manier van vissen? Nu is er werkelijk geen kunst meer bij. Nu kan iedereen wel met een flink „maal" thuiskomen. Hoor maar eens. Ergens in Engeland had men een electrische vispartij op touw gezet. 't Ging geweldig. In enkele uren had men ongeveer 4000 vissen gevangen. Dat is

Het is wel een lange weg, maar oud wordt weer nieuw en... goedkoper.

VRAGEN EN OPGAVEN:

1. Schrijf de vreemde woorden met de betekenis in je schrift.
2. Probeer nu, na goed lezen, deze invuloefening te maken.
Van oud papier maakt men... We behoeven geen te verzamelen, want daar

kan de papierfabriek niets mee doen. De lompenkoopman verkoopt zijn waar aan de ... Vandaar gaan grote partijen naar Hier wordt eerst op gesorteerd en daarna op Goed papier wordt gemaakt van ... Van wollen lompen wordt ... bereid. Hiervan maakt men zelfs Non-ferro metalen bevatten .. Oud ijzer wordt gesmolten in de... Uit beenderen maakt men Herenhoe-den van en bontmantels van